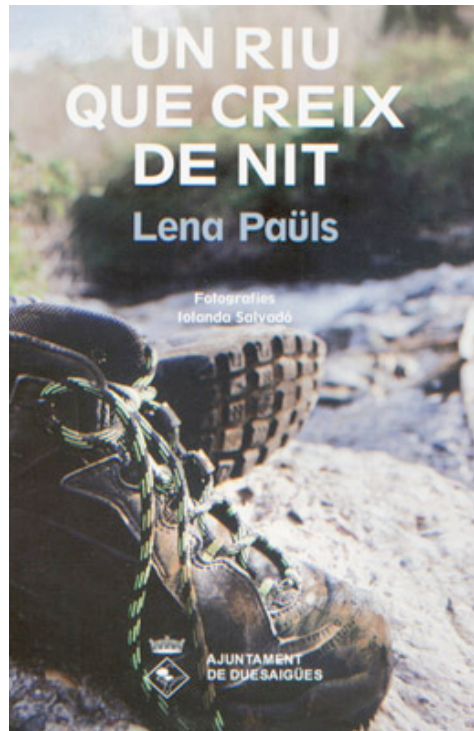

Lena Paüls: "Considero que la publicació és un premi perquè vol dir que algú ha cregut que valia la pena apostar per aquell text."

DLR - Un riu que creix de nit és la teva darrera publicació, ¿què ens en pots dir?

LPO - Que és una novel·la. Que la poden llegir lectors a partir de deu anys. Que l'Ajuntament de Duesaigües n'ha fet una publicació molt acurada. Que la fotògrafa Iolanda Salvadó és l'autora de les fotos. Que em van regalar una presentació càlida a l'Ateneu, en el marc de la fira Muntànyum. Que n'estic molt contenta perquè ja he rebut comentaris d'uns quants lectors. Que... En podria dir moltes coses.

DLR - ¿D'on va sorgir la idea?

LPO - Un dia que vaig anar amb la Montse Francisco al Terreny d'Acampada Puigmarí hi havia unes tendes plantades enmig d'una parada de presseguers. La imatge dels arbres carregats de fruita i la canalla brandant per sota em va emocionar. En principi vaig escriure un conte d'uns cinc folis sobre uns infants que estaven de colònies i investigaven per què les aigües del Barrancó creixien de sobte. Un cop enllestit, vaig adonar-me que l'assumpte tenia possibilitats i el text va anar creient i creixent i es va convertir en una aventura, amb un segrest, traficants i conreadors de marihuana, un gos policia... Les aigües que creixien de nit ja només eren una anècdota dins del conjunt, però vaig conservar-ne el títol del conte original.

DLR - En la presentació del llibre Un riu que creix de nit que es va realitzar dintre dels actes de la segona edició de la fira Muntànyum, vas comentar que

Duesaigües és el segon poble de Catalunya on s'escriuen més llibres, ¿totes les teves obres estan escrites a Duesaigües?

LPO - No vaig dir que Duesaigües fos el poble on s'escriuen més llibres. Però ho podia haver dit perquè segurament és veritat. El que vaig dir és que Duesaigües és el segon poble més representat a la literatura catalana. El primer és Arenys de Mar, la Sinera mitificada de Salvador Espriu. L'altre, deu ser Duesaigües, pel fet que aquí hi viuen, hi tenen casa o hi tenen les arrels narradors, poetes, dramaturgs, traductors i periodistes. No ens estem de res! Duesaigües és un microcosmos que impregna els creadors. Duesaigües ens inspira.

DLR - El llibre **La draga sense escates**, rep l'any 2010 el premi The White Ravens a Munic, ¿què se sent en rebre un premi internacional dedicat a les obres infantils i juvenils més destacades de tot el món?

LPO - Va ser una sorpresa llegir el meu nom i el de la il·lustradora Àgata Gil a la llista The White Ravens, que vindria a ser una distinció de "llibre singular" o "joia rara" de l'any. L'editorial Publicacions de l'Abadia de Montserrat havia enviat pel seu compte un exemplar de l'àlbum il·lustrat al jurat de la Internationale Jugendbibliothek de Munic. O sigui que la il·lustradora i jo no en sabíem res.

DLR - Recordo que un Sant Jordi vas explicar el conte de **La draga sense escates** als infants de Duesaigües.

LPO - Sí, sí. És que l'acció passa al poble i voltants. La draga es presenta aquí i diu que si no li solucionen el problema de les escates es menjarà una criatura cada dia! D'entrada podria semblar una draga tradicional, com l'avantpassant ferotge que sant Jordi va posar a ratlla, però la draga del conte sap llegir. Sap que amb crits i amenaces no aconseguirà res i fa un pacte amb la gent del poble. Tothom hi surt guanyant.

DLR - Actualment dirigeixes la publicació «Cornabou Revista Digital de Literatura Infantil i Juvenil» i coordines el Gabinet de Comunicació Escac, amb seu a Barcelona.

LPO - És una feina que puc fer gairebé en exclusiva des de l'ordinador, tret dels fòrums a escoles per parlar de literatura amb escolars o les xerrades a biblioteques amb lectors adults. Arribarà un dia que ni tan sols aquestes activitats seran presencials. Es faran per videoconferència.

DLR - ¿També formes part del col·lectiu Reusenques de Lletres, un grup d'escriptores de Reus?

LPO - En formo part, i ja és ben estrany! No m'agrada la sectorialització, però l'esbós del projecte em va engrescar per la seva solidesa. Ara, després de dos anys, ja puc dir que s'ha confirmat el treball rigorós i obert del plantejament. El col·lectiu ja compta amb dues publicacions i amb l'organització de recitals, tertútils i lectures dramatitzades. Hi intervinc bastant a distància però m'hi sento compromesa i identificada. I, a més, per a mi el col·lectiu ha estat també un motor creatiu.

DLR - Parla'ns del teus blogs: «Pont d'Enseula» i «Punt i a cap»

LPO - «Pont d'Enseula» és un blog dietari. El vaig començar el 2009 i ja porto publicats 1.800 apunts. S'hi poden resseguir els meus interessos que van des d'una obra de Shakespeare fins a una planta silvestre de la qual acabo de conèixer el nom. «Punt i a cap» és més recent i hi publico textos breus de creació, la majoria basats en pintures i fotografies d'artistes que m'inspiren.

DLR - Al blog «Pont d'Enseula» podem llegir molts apunts sobre Duesaigües.

LPO - Pont d'Enseula, el títol mateix ja és una reivindicació. El que escric al blog és una mirada personal cap al món. Dels mil vuit-cents articles, al voltant de 250 tenen Duesaigües com a protagonista. Hi retrato persones del poble, tan grans com menudes, ja sigui difonent activitats puntuals o en record dels que ens deixen. També s'hi poden llegir comentaris sobre espais patrimonials: el museu de l'avi, l'escola, l'estació, els pedrissos, els pessebres, els rentadors, el cementiri, els parterres, els horts...

DLR - Dret d'Admissió, La geganta Ela, Temps de penyora, La meva Adela són algunes de les publicacions que trobem a la biografia, moltes de les quals han estat premiades.

LPO - Tot el que he publicat ha estat objecte d'algun premi, tret del conte **La geganta Ela** i aquesta novel·la curta **Un riu que creix de nit**. De fet, també considero que la publicació és un premi perquè vol dir que algú ha cregut que valia la pena apostar per aquell text.

DLR - A quin públic van adreçades les teves obres?

LPO - Uf, aquesta és una resposta per a una tesi. És més complex del que sembla. El lector d'un assaig literari pot ser algú interessat en aquella obra referenciada. Mentiria si digués que no penso en el lector ideal quan escric narrativa o poesia. Tinc una novel·la suposadament per a adults que llegeixen els adolescents. Les narracions curtes per a adults es troben en llibres col·lectius i no sé qui els llegeix. Qualsevol lector espavilat que tingui més de dotze anys pot llegir la meua poesia, que es troba dispersa en publicacions no venals. I la resta són contes o novel·les curtes publicats en col·leccions per a lectors a partir de vuit anys. En qualsevol cas tracto d'aconseguir un llenguatge versemblant i dúctil, sense concessions, encara que escrigui un conte adreçat a infants.

DLR - ¿A què dediques el seu temps lliure?

LPO - Temps lliure i temps productiu... Els tinc barrejats i fusionats de fa molts anys. M'agrada aprendre. M'agrada ensenyar. Tothom sap alguna cosa que jo no sé i m'agrada descobrir-ho. Però també m'agrada ensenyar el que jo sé a qui ho vulgui aprendre, ja sigui resoldre un gir sintàctic o programar un itinerari de lectura per a una escola, ja sigui explicar com faig els pastissos o quan adobo els geranis. M'interessen les persones, la cultura, el meu entorn i com hi puc incidir per fer-lo més amable.

DLR: Reus, Duesaigües, Barcelona, ¿on t'agradaria viure quan siguis gran?

LPO: Ja sóc gran. D'acord, ja sé què vols dir. M'agradaria anar alternant els tres llocs, com faig ara. Però, esclar, una cosa és el desig i l'altra la realitat que s'anirà imposant.

DLR: Lena, des de Duesaigües La Revista, et volem agrair la teva col·laboració.

[Entrevista a Duesaigües. La Revista, núm. 20, juliol 2014]